

Koczor Tamás

Sietős történetek

Budapest, 2021

A könyv a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával jelent meg.

Szerkesztette

Boda Zsuzsa

2. kiadás

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás a kiadók előzetes írásbeli engedélyéhez van kötve.

© Luther Kiadó, 2021

© Koczor Tamás, 2021

Illusztrációk © Molnárné Müller Ilona, 2021

Kiadja a Magyarországi Evangélikus Egyház Luther Kiadója
Budapest, 2021

www.lutherkiado.hu

Felelős kiadó: Antal Bálint

Olvasószerkesztő: Diószegi Rita

Szöveggondozó: Miklósné Székács Judit

Tervező- és tördelőszerkesztő: Török Andrea

A borítót Molnárné Müller Ilona illusztrációjának felhasználásával
Török Andrea készítette.

Nyomdai munkák: Gelbert Eco Print Kft.

Felelős vezető: Gellér Róbert ügyvezető

ISBN 978-963-380-187-1

Előszó

Irtóztam attól, hogy megmondjam a nevem a kávéfőző lánynak, amikor felvette a rendelést a pultnál. Olyan idéetlen, hogy a zsúfolásig telt kávézóban azt kiabálja valaki: „András, kész a kávé!” Nem akarom, hogy bekiabálják a keresztnevemet. Kiszolgáltatottnak érzem tőle magam.

– Kérhetek akkor egy nevet?!

– Zoltán – mondtam magamat is sokkolva.

Koczor Tamással egymásra néztünk. Mindkettőnk életében az egyik legfontosabb ember nevét mondtam be találomra, akit pár éve veszítettünk el. Pillanatnyi csend, bennem jeges feszültség. Mit okoztam ezzel?

Aztán egyszerre röhögtük el magunkat. Ez nagyon tetszene Zoltánnak, ez a csalás, csibészség, cinkosság. Egyébként a kávé is, mert minőségít adnak ezen a helyen.

És amikor azt kiabálták: „Zoltán, kész a kávé!”, az maga volt az időtlenség, amelyben semmi nem múlik el. Zoltánnak elkészült a kávéja, tehát Zoltán VAN.

„Nem tudom, mi a lényege egy ember életének: tettei, viselt dolgai vagy olyasféle megfoghatatlan apróságok, mint egy ködös téli reggelének a hangulata...” – mondja Ottlik Géza, mikor fejtegeti a mindannyiunk életében ott

rejlő „ingyen mozi” fogalmát, és arra hív minket, hogy bátran váltsunk jegyet nézőként.

Ezt teszi előttünk „egy ferencvárosi evangélikus”, aki farmerkabátban és kopott baseballsapkában biciklijével száguldozik a városban egyik intéznivalójától a másikig, de közben mer kettesben maradni önmagával, elmélázni, visszaidézni, még egyszer átélni a dolgokat, passzívan, mint a néző, s mindezt úgy, mintha lenne rá ideje.

A következő elbeszélések írója nem kijelent lelkészként, egyházi személyként, hanem tűnődik és kérdez, megosztva velünk akár a sebeit, kételyeit is.

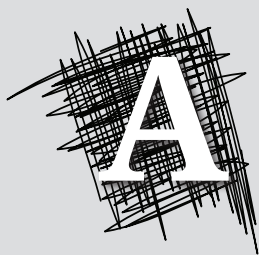
Engem ezzel az intimitással és sebezhetőséggel vezet el Istenhez.

Dörzspapíros őszinteség Istennel és magammal – ezt tanulom tőle.

Segít, hogy életre váltsam a templomokban oly sokszor hallott mondatot: Isten előtt az lehetsz, aki vagy. Minde-
nestül. Isten teszi ezt.

Ötvös András
színművész

Sietős történetek

kamion mintegy kilométerrel előrébb járt, mint én. Nagyon siettem. Előttem közvetlenül három-négy autó totyogott. A kamion előtt messze semmi. Csak utol kellene érnem, és rohanhatnék. Az úton előzők Murphy-törvényei szerint azonban a szembejövők mindig akkor jöttek, amikor lehetett volna menni. Néhány, mások halálát megvető bátorsággal végrehajtott manőver után azonban már a kamion mögött toporogtam.

Az autót kölcsönkaptam. Az enyém – szegény húszéves, öreg hölgy – szervizben volt éppen. A kölcsönautó úgy gyorsult, úgy száguldott, ahogy az enyém sohasem. Élveztem ezt a szabadságot. A kamion mögött hirtelen érdekes érzés száll meg. Ha a saját autómban ülnék, nem lehetnék itt. Az én helyem valójában három-négy autóval mögöttem lenne. Legalább. Ez a pillanat nem a jelenem, hanem a jövőm.

Aztán eszembe jut, hogy milyen gyakran teszem ezt. Megpróbálom elérni a metrót, hogy előbbre járjak az időben. Összevonok két megbeszélést, hogy hamarabb végezzünk. Lemondok egy nem annyira fontos találkozást a fontosabbnak tűnő kedvéért. Legnagyobb ellenségem az óra, az órák. A szobám is, az életem is olyan, hogy bárhol

vagyok, mindig lássak belőle legalább egyet. Nem veszíthetem szem elől az ellenséget.

Így előzőm meg folyton önmagamat. Lopott időben járok, talán már évekkal magam előtt. Mondhatnám, jól kihasználtam az életet, amely adatott. Igaz is lenne ez, ha nem lenne mögöttem az elhagyott idő számtalan vesztesége. A létre nem jött találkozások, a csendbe burkolódzó csillagnézések, a nyugodtan elolvasott könyvek, a végig nem gondolt gondolatok órái.

A kamion jobbra indexel már egy ideje. Észbe kapok, nekem jelez, hogy rohanhatok tovább. Gondolataimat hátrahagyva előzők. Oda kell érnem időre.

Húsz perce a Rottenbiller utcában kellene lennem. A Blaha Lujza térig nem érdekel, hogy csúcsforgalom van, mert a körúton olyan széles a járda, hogy a biciklivel nyugodtan lehet menni, akár gyorsan is. Esik az eső, kerülgetem a tócsákat. Aztán a Rákóczi útnál le kell mennem az úttestre. Én is beolvadok a csúcsforgalom idegességébe, türelmetlenségébe.

A Dohány utcánál kis ívben kell jobbra fordulnom. Az autók állnak ugyan a sávban, de a kerékpárosok úttest szélén levő pár centijén jól lehet előzni. A befordulásnál azonban elakadok. Egy kis fehér autó úgy fordul, hogy elállja az utamat. Valójában nem is fordul, csak áll a sarki járdához simulva, várva, hogy a gyalogosok engedjenek neki egy szűk rést, ahol továbbmehet. Nekem kisebb rés kell, mennék már, ha lenne helyem. Leteszem a lábam, és némi rosszallással átcsúszom a járda és a fehér autó közötti szoroson. A fehér autó rám dudál.

Elönt a méreg. Nem elég, hogy elállta az utamat, hogy nem gondolt arra, hogy kerékpárosok is vannak a világon, még dudál is! Sem időm, sem kedvem nincs megállni, csak dühösen visszanézek. Az autó kiszabadult a kanyarodás fogságából, de ahelyett, hogy menne, lelassít mellettem, és a szemem sarkából látom, hogy leereszti a felém levő ablakát. Tudom, mi jön. Most ki fog szólni száraz biztonságából valami durvaságot. A zuhogó eső, a kerékpáros alárendeltsége, igazam biztos tudata és legfőképpen a dudálás iránt érzett mély ellenszenvem végképp a fejembe száll. Én kiáltok elsőnek:

– Miért kell dudálnia?

Az autóból vidám hang válaszol:

– Szia, Tamás!

Régi jó barátunk, gyülekezeti segítőnk, munkatársunk, Kati az. Ő azok közé tartozik, akikkel az ember szinte ott tudja felvenni a beszélgetés fonálát, ahol akár hetekkel azelőtt abbahagyta. Legutóbb pár hónapja, a bátyám halálakor beszélgettünk. Akkori gondolatai maradandóan világítottak emlékezetemben.

Csak remélni tudom, hogy az előző durva kiáltásomat nem hallotta meg. Egymás mellett haladunk. Ő évődő jókedvvel kezdi bizonygatni közlekedésbéli igazát, jelezve, hogy nagyon is hallotta azt, amit én mondtam. Vidámsága rám is átragad. Beszélénk még, de mögöttünk gyűlik a sor. Így végül csak intünk. Vígán hajtok tovább, már az eső sem zavar.

Aztán arra gondolok, hogy az úton – és itt most nem is csak a körútról van szó – hányszor kiáltunk ostobaságokat, mielőtt belenéznénk a másik arcába. Autóként, tárgyként látjuk egymást olykor, megfeledezve arról, hogy találkozásra teremtettünk. Még hogy Isten ne lenne hétköznapi módon a közelünkben?